

som senere viste sig overflødige, saa at man overhovedet slet ikke har anvendt dem. Jeg maa henstille til Finansudvalget at tage denne Administrationens Kritik over Finansudvalgets Planlæggelse alvorlig til Følge. Endvidere viser den højtærede Ministers Redegørelse, at Statsregnskabet og dets Anmærkninger langt fra ere fyldestgørende, ja endogsaa villedende. Jeg havde i min Kritik holdt mig til det eneste Grundlag, vi Rigsdagsmænd have, nemlig Statsregnskabet med ledsagende Anmærkninger. Det har jeg gennemgaaet nøje, andet kan man ikke forlange, at vi Rigsdagsmænd skulle vide, for andet foreligger ikke for os. Det er saa vor Opgave at fremsætte en Kritik paa Grundlag af det, der foreligger; dernæst er det Ministerens Opgave efter de Indstillinger, han modtager fra Administrationens Grene, at besvare denne Kritik og forklare, hvorledes det er foregaaet, som vi have tilladt os at kritisere. Det Materiale raader kun Ministeren over, det kunne vi Rigsdagsmænd paa Forhaand ikke kende noget til. Men jeg gaar videre og siger, at Statsregnskabet endogsaa er mangelfuldt og villedende; thi ser man efter paa Anmærkningerne, staaar der om disse Bevillinger, som man ikke har anvendt, næsten gennemgaaende, at de ville blive søgte genbevilgede, men ikke desto mindre oplyser den højtærede Minister, at en Række af disse Bevillinger have været overflødige og derfor overhovedet ikke ville blive anvendte.

I den Redegørelse for en Del af, ja, jeg kan sige største Delen af, men dog langt fra alle Udgiftsrestancerne, som den højtærede Minister fremsatte, omtalte han en Udgiftsrestance paa $\frac{1}{2}$ Mill. til Holstebro—Herning-Banen. Der er bevilget 1 Mill. Kr. til Anvendelse i Finansaaret 1902—03; der er kun anvendt $\frac{1}{2}$ Mill. Nu siger den højtærede Minister, at Anlægget dog er blevet fremmet med normal Hastighed. Men dette er ingen Forklaring og ingen Undskyldning, det er netop en Indrømmelse af det, jeg har sagt, at der ingen Forandring er sket, at der ikke er foretaget noget Systemskifte her paa dette Punkt. Min Kritik var baseret paa det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsens) Finanslovforedrag her paa Forhandlingernes første Dag, da han søgte, ikke med gode Tal, thi det viste sig at være daarligere Tal, men med Tal at dokumentere et Systemskifte, idet han sagde, at medens Udgiftsrestancerne i Højres Tid havde været oppe paa 9 Mill. Kr., vare de nu

gaaede ned til 6—7 Mill. Kr., og her saa vi Forskellen fra før til nu. Jeg tillod mig da at paavise, at der ingen Forskel var, og at hvis der altsaa tidligere havde været Sløseri, saa er der det fremdeles, og det bekræftes ogsaa af den højtærede Ministers Udvikling. Denne halve Millions Udgiftsrestance hører sikkert til de Ting, der bør dadles.

Ministeren siger ganske vist et Sted, at da den finansielle Stilling for Staten har været, som den er, og da der er anvendt saa overordentlig meget til Jernbanevæsenet, kunde der have været Grund til at gaa lidt langsomt frem; han har ikke gjort det, men han siger, at der kunde have været Grund dertil. Jeg siger omvendt, at netop i de seneste Aar har der været endnu mere Grund end under Højre til at fremskynde alle disse offentlige Arbejder. Thi det er netop i disse Aar, at vi have haft den store økonomiske Krise med dermed følgende Arbejdsløshed; netop i disse Aar har det været mere uforsvarligt end tidligere at undlade at benytte $\frac{1}{2}$ Mill. til en Jernbane, som er bevilget, og hvis Anvendelse Finansudvalget altsaa har forudsat netop i det Aar, for hvilket Finansloven er given.

For øvrigt er det, jeg har tilladt mig at kritisere, kun hvad Venstre tidligere Gang efter Gang har kritiseret over for Højres Ministre, og Ministerens Svar til mig faldt morsomt nok næsten nøjagtig sammen med, hvad tidligere Højreministre svarede Venstres Ordfører. Jeg vil bede ærede Medlemmer slaa op i Folketings-tidenden for Efteraaret 1897, og da ville de Sp. 67 finde, at Venstres daværende Ordfører, den nuværende højtærede Kultusminister kritiserede en Udgiftsrestance under Jernbanevæsenet i omtrent samme Ord, som jeg har gjort det. „Hvorfor“, siger han til Højres Ministre, „tage de Herrer, som staa i Spidsen for vor Administration, det høje Ministerium og Jernbaneadministrationen, ikke kraftigere fat, naar de have Pengene rede? Hvorfor anskaffe de ikke mere, naar vi trænge saa haardt dertil?“ Man vil altsaa se, at det er nøjagtig de samme Ord, som jeg anvendte, og nøjagtig paa samme Grundlag, nemlig Statsregnskabet med Anmærkningerne, saa hvis den højtærede Finansminister havde Ret i, at jeg havde talt om Ting, jeg ikke har Kendskab til, har hans Kollega Kultusministeren i Efteraaret 1897 gjort sig skyldig i ganske samme Brøde. Og daværende Trafikminister Bardenfleth svarede paa det ærede Medlems for Ringkøbing